

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 14 (386)
2021. gada
12. septembris

Sv. Roberta Belarmina dzimšanai mūžībā – 400

Dzimis šajā pasaulē 1542. gada 4. oktobrī trūcīgiem dižciltīgajiem vecākiem. Zēna gados dzejoja itāļu un latīņu valodās. 1560. gadā iestājās jezuītu noviciātā. Agrīnie jezuīti bija kristīgie humānisti, labi izglītoti valodās un literatūrā, augstu vērtēja cilvēka dabu, prātu un brīvību. Roberts mācījās Romas kolēģijā, Mondovijā, Paduas un Luvēnas universitātē. Ordinēts par priesteri, aizsāka pasniedzēja un sludinātāja darbu.

Belarmins 1570. – 1576. gadā mācīja Luvēnā, īpaši debatēja ar Baiju (Michel de Bay), kuram bija pesimistisks skatījums uz cilvēku. Darbojās Romas kolēģijā (tagadējā Gregoriāņu universitātē) kā teoloģijas profesors (1576 – 1588), Garīgais tēvs (1590 – 1592) un rektors (1592 – 1594). Šajos gados trīs lielās daļās (1586, 1588, 1593) izdeva savu darbu par katolisko ticību (*Disputationes de Controversiis Fidei Catholicae*). Šis darbs gadsimtiem ilgi kalpojis kā

standarts katoļu atbildē uz reformāciju. Tas iespaidoja teoloģiju par Baznīcu līdz 20. gadsimta vidum. Baznīcu viņš atveidoja vispirms kā redzamu, monarhisku sabiedrību, kuru vada pāvests, kas dažkārt varētu nemaldīgi izteikties. Kad Vatikāna I koncils (1869–1870) gatavojās izsludināt mācību par pāvesta nemaldību, daudzi atsaucās uz Belarminu kā autoritāti.

Belarmina mācība, ka piederība Baznīcai absolūti nepieciešama pestīšanai, taču viņš izšķīra piederību Baznīcas „miesai” un „dvēselei.” Nekatoļi un nekristieši, kļūdoties ar labiem nodomiem, varētu piederēt Baznīcas „dvēselei.” Katoļticīgie plaši atzina šo atšķirību līdz 20. gadsimta vidum, kad sāka izplatīties citi jēdzieni. Vatikāna II koncils izšķīra katoļus, kuri ir „pilnīgi piederīgi” (*Lumen Gentium*, 14) Baznīcā, un citus, kuri bez personīgas vainas atdalīti no katoliskās kopības, tomēr ar Baznīcu “dažādos veidos saistīti” (*Lumen Gentium*, 16).

(turpinājums 3. lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 12. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 24. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Sutāniem +Modestu, +Genovefu un +Edgaru
15.00 Sv. Mise (bērniem) Eldara nodomā par +Regīnu
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Eriku Ladusānu

Pirmdiena, 13. septembris. Sv. Jānis Hrizostoms, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Jēkabu un +Mildu Labsvārdiem

Otrdiena, 14. septembris.

Svētā Krusta Pagodināšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Rolandu, Jūliju un Olīviju Margaritu

Trešdiena, 15. septembris. Vissv. Jaun. Marija, Sāpju Māte. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Venerandu Ivanovu
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Ceturtdiena, 16. septembris.

Sv. mocekļi Kornēlijs (pāvests) un Cipriāns (bīskaps). Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Broņislavu Salmani un +Jāni Vuškānu

Piektdiena, 17. septembris. Sv. Roberts Bellarmīns. Bīskaps un Baznīcas doktors

8.00 Sv. Mise par +Agati, +Jāni un +Albertu Vuškāniem; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 18. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Emīliju, +Arvīdu un +Artūru Lazdāniem
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 19. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 25. svētdiena. Sv. apustuļa un evaņģēlista Mateja svētku dienas svinības. Draudzes svētki. Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par +Jāni Krasovski un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise pateicībā Dievam no Irinas Uferes 70. gadu jubilejā Himna “Dievs, mēs Tevi slavējam!”
15.00 Sv. Mise pateicībā par Silvijas Salmanes 85. gadiem un par veselību
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 20. septembris. Sv. Andrejs Kims Taegons, priesteris un viņa biedri, mocekļi. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Plisko dzimtu

Otrdiena, 21. septembris. Sv. apustulis un evaņģēlists Matejs. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Elzu un +Pauli Dālbergiem

Trešdiena, 22. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Emīliju un +Aleksandru Bokšiem

Ceturtdiena, 23. septembris. Sv. Pio no Pietrelčinas. Priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Ainu Ēveli

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Piektdiena, 24. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Bronislavu un Aleksandru Kolosoviem;
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 25. septembris.

8.00 Sv. Mise par Toma veselību

Svētdiena, 26. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 26. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Oleksandru un ģimeni
15.00 Sv. Mise par Griškovu ģimeni
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par Mežaļu dzimtu

Sv. Roberts Belarmins

(turpinājums)

Attiecībās ar protestantiem svarīgi ticības mācību pamatot ar Dieva rakstīto vārdu. Belarmins kā jezuīts kļuva par ekspertu Bībeles valodās. Kā jauns pasniedzējs viņš sarakstīja ebreju valodas gramatiku. 1579. gadā viņš palīdzēja izdot Jaunās derības komentāru. 1611. gadā viņš sacerēja psalmu skaidrotāju, kas vairāk ar dievbijīgu ievirzi.

Belarmins uzlaboja latīņu Vulgātas Svēto Rakstu tekstu kā pāvesta Gregora XIII nozīmētās komisijas loceklis. Darbs noslēdzās ar 1592. gada izdevumu pāvesta Siksta V vārdā. Šis Vulgātas teksts bija standarta katoliskā Bībele līdz 20. gadsimta vidum, kad izvērsās jauni tulkojumi no sākotnējām bībeliskajām valodām.

Pāvests Klements VIII Belarminu iecēla par locekli komisijā, kas pārstrādāja garīdznieku lūgšanu grāmatu – Breviāru. Viņš sacerēja

skaistu latīņu himnu sv. Marijas Magdalēnas godam. Šī himna bija ietverta viņas svētku dienas vesperēs.

1602. gadā Belarmins tika nozīmēts par Kapujas arhibīskapu. Par kardinālu iecelts 1599. gadā. Darbojās kā izmeklētājs un tiesnesis Džordano Bruno lietas izskatīšanā. Romas kūrījā no 1605. gada. 1616. gadā izvērtēja Galileja astronomiskos uzskatus, kuri pretojās vairākiem Svēto Rakstu uzstādījumiem. Lai gan Galileo atteicās atzīt savas domas tikai par hipotēzi, viņš tomēr netika sodīts, nedz spiests atteikties no savas pārliecības.

Belarmina nozīmīgākais mantojums Baznīcai ir izstrādātie itāļu katehismi bērniem (1597. gads) un pieaugušajiem (1598. gads). Šie katehismi pēc 1566. gada Romas katehisma parauga bijuši ļoti izplatīti. Pēc Vatikāna II koncila izdots *Katoliskās Baznīcas katehisms* (1992/1997), līdzīgi Belarmina paraugiem un Romas katehismam, izvērsis četrās daļās: apustuliskā ticība, tēvreize, desmit baušļi un septiņi sakramenti.

Kā personība Belarmins bijis mierīgs, prieka un optimisma pilns, mērens sadzīves apstākļos, apģērbā un ēdienā. Palīdzēja trūcīgām ģimenēm un ubagiem. Pastāv nostāsts, ka Belarmins neatgaiņāja odus, paskaidrojot, ka nebūtu godīgi traucēt mazās radībiņas, kurām viņa deguns ir kā paradīze.

No garīga rakstura darbiem minami divi: „Prāta pacelšanās pie Dieva” (1614), pēc satura un struktūras pielīdzināma sv. Bonaventūras „Prāta došanās pie Dieva”, taču Bonaventūras misticisma augstumu vietā Belarmins izvērsās loģiskāk un morāliskāk.

Aplūkojis cilvēka radīšanu pēc Dieva attēla, izceļ prāta un gribas līdzību Dievam, atšķirībā no dzīvniekiem. Beigu nodaļās pievēršas Dieva žēlsirdībai un taisnībai.

Otrais un galīgais Belarmina darbs saucas „Labas nomiršanas māksla” (1620). Nāve kā grēka sekas ir ļaunums, taču, pateicoties Kristus piedzīvotai nāvei un dāvātai žēlastībai, cilvēka nāve ir pestīšanu nesoša, līdz ar to, arī vēlama. **Belarmins dzima mūžībai 1621. gada 17. septembrī.**

Belarmins neizcēlās ar vienreizējām vai spekulatīvām domām. Būdams praktiķis, viņš centās kalpot vispārējai Baznīcai, atbildot uz sava laika krīzes situācijām. Uzturēja saikni ar pagātņi, tradīciju, reizē arī rūpīgi izvērtēja vēsturiskos avotus. Viņš ir piemērs lojālā attieksmē pret Baznīcu apjukuma un neskaidrības apstākļos, mērenā un prātīgā atvērtībā jaunai attīstībai, neatraujoties no katoliskā mantojuma.

Varbūt tieši tāpēc viņu augsti vērtēja jezuītu vadība un augstākā garīdzniecība. Vislielākais tikums varēja būt tieši viņa lojalitāte. Izpildīja to, kas tika prasīts, godīgi izteicās pie konsultēšanās, Baznīcas labumu uzskatīja svarīgāku par saviem viedokļiem. Lojāls savam jezuītu ordenim, lojāls Svētajam Krēslam, lojāls Baznīcai, lojāls īpaši Dievam, kuram pilnībā uzticējās un kura žēlastībā sasniedza 1930. gadā atzītu svētuma kārtu.

Lai šī Jubileja rosina mūsu vēlmi iepazīt un novērtēt katolisko ticību un kopību ar Romas pāvestu.

Dzejnieks Dante

(turpinājums)

Izcilais dzejnieks **Dante Aligheri, kura 700 gadu dzimšanu mūžībā atzīmējam 14. septembrī**, visā dzīvē ar piemēru apliecināja Romas katolisko reliģiju. Dante dzīvoja laikmetā, kas iemantoja labākos augļus no filozofiskās un teoloģiskās mācības un domas. Viņš tos nodeva vēlākām paaudzēm pēc noteiktas sholastikas metodes. Dante bija māceklis sv. Akvīnas Tomam, no kura guva gandrīz visas filozofiskās un teoloģiskās zināšanas. Neatstājot novārtā neko no cilvēciskām zinībām, viņš dziļi dzēra no Svēto Rakstu un Tēva avotiem. Šādi viņš apguva gandrīz visu tajā laikā iepazīstamo, stiprinājās sevišķi ar kristīgām zināšanām, tieši reliģijas ietvaros izvēršas viņa plašās un dziļās dzejas rindas. Viņš guva iedvesmu no dievišķās ticības, ar kuras palīdzību kļuva skaista viņa nemirstīgā dzeja atklāto patiesību gaismā un mākslas spožumā. „Dievišķā komēdija” izmanto dažādus simboliskus tēlus, atzīmē zemes mirstīgo dzīves, tās īstais mērķis ir pagodināt Dieva taisnību un apredzību, Dievu, kas laikā un visā mūžībā valda pār pasauli, soda un atalgo indivīdu un cilvēka sabiedrības darbību. Saskaņā ar dievišķo atklāsmi šajā dzejā izpaužas viena un trīsvienīgā Dieva majestāte, cilvēces atpestīšana, kuru veicis iemiesotais Dieva Vārds, Jaunavas un Mātes, debesu Karalienes mīlestība un laipnība, eņģeļu, svēto un cilvēku godība; tad ar to šausmīgā pretmetā ellē esošo sāpes, tad starp debesīm un elli šķīstītavā dvēseles pa kāpnēm ceļā uz augstāko svētlaimi. Apbrīnojami, kā viņš spēja ietvert visās trijās poēmās šīs trīs ticības atziņas. Ja arī vēlāk zinātne parādīja, ka tāda fiziskās

pasaules uztvere nav droši pamatojama, ka kādreiz iedomātās sfēras nepastāv, ka toreizējā sapratnē nav tādu planētu un zvaigžņu (pēc dabas, skaita un trajektorijas), tomēr paliek pamatprincips, ka Visvarenais Dievs rada un uztur šo visu, lai kā arī kārtība izvērstos atsevišķās daļās. Dievs visu virza un pārvalda, viņa godība izpaužas radībā. Lai arī šī zeme neatrodas universa centrā (kā kādreiz domāja), šeit pirmie cilvēki bija sākotnēji laimīgi, tad sagraujoja, šeit cilvēki atpestīja Jēzus Kristus ciešanas un nāve. Dante ar iztēli atveidoja dvēseļu trīsveidīgo pēcnāves stāvokli tā, ka ar ticības mācību izgaismoja bezdievīgo sodu, labo šķīstīšanos un svētlaimīgo mūžīgo laimi pirms galīgās tiesas.

Dantes darbos esošās patiesības var mācīt mūsdienu cilvēkus. Kristiešiem ar vislielāko cieņu jāattiecas pret Svētajiem Rakstiem un jāpieņem pilnīgā paklausībā to saturs: „Daudzi rakstījuši Dieva Vārdu, tomēr viens Diktētājs Dievs vēlējās parādīt savu labo gribu caur šiem daudziem rakstītājiem” (Mon. III, 4). Lieliski izpausta liela patiesība. „Vecā un Jaunā derība satur cilvēka prātu pārsniedzošu garīgu mācību, kuru devis Svētais Gars. Pravieši un Svētie Raksti, Jēzus Kristus, viņa mācekļi atklāja mums nepieciešamo pārdabisko patiesību” (Mon. III, 3, 16). Attiecībā uz nākošo dzīvi: „To garantē īstā mācība no Kristus, kas ir Ceļš, Patiesība un Dzīvība: Ceļš, pa kuru bez šķēršļiem nonākam nemirstīgā laimē; Patiesība, jo ir brīvs no jebkuriem

maldiem; Gaisma apgaismo šīs pasaules neziņas tumsā” (Conv. II, 9). Dante novērtē „Lielos koncilus, kuros neviens ticīgais neapšaubā Kristus klātbūtni”, viņš novērtē Baznīcas tēvu rakstus, norādot: „Ja kāds šaubās, ka tiem palīdzēja Svētais Gars, tad tie vai nu nav redzējuši to augļus vai redzēdami nav tos nogaršojuši”.

Dante augstu vērtēja katoliskās Baznīcas autoritāti, tās ietvaros Romas Pētera varu pamatā katram likumam un iestādījumam Baznīcā. Tāpēc kristiešus brīdina: „Jums ir Vecā un Jaunā derība; Baznīcas Gans kā vadītājs. Lai ar to pietiek jūsu pestīšanai.” Dante pārdzīvoja Baznīcas grūtības, nosodīja jebkādu vēšanos pret pāvestu, rakstīja: „Kā Jeremijs sērojam ne par nākošām lietām, bet par tagadējām, par Romu, kuru Pēteris un Pāvils konsekkrēja ar savām asinīm kā apustulisku Sēdeklī” (Epist. VIII). Pret sava laika pāvestiem viņš

rakstīja tāpēc, ka tie atšķīrās no viņa politiskā pieejā un, viņaprāt, atradās to pusē, kuri bija viņu padzinuši no dzimtās pilsētas. Nelaiimes piemeklētam ievainotais prāts dažkārt var paust vainojuma vārdus, vēl vairāk tāpēc, ka viņa politiskie ienaidnieki maldīgi izteicās, visu ļauni skaidroja. „Pasaulīgie putekļi apraipa pat reliģiskas sirdis” (teica sv. Leons Lielais). Tolaik bija par ko pārmetēt garīdzniekiem. Mīlestībā uz Baznīcu Dante par to juta riebumu, pārmetumi nāca arī no svētiem ļaudīm. Lai kā mēs vērtētu uzstāšanos pret Baznīcas personībām, Dante vienmēr vērtēja Baznīcu un „augstākās atslēgas.” Politiskā jomā viņš

sprīdumos vadījās kā „labs dēls cieņā pret tēvu, paklausīgs dēls mātei, Kristum, Baznīcai, pāvestam, visiem, kas apliecina kristietību patiesības saglabāšanai” (Mon. III, 3).

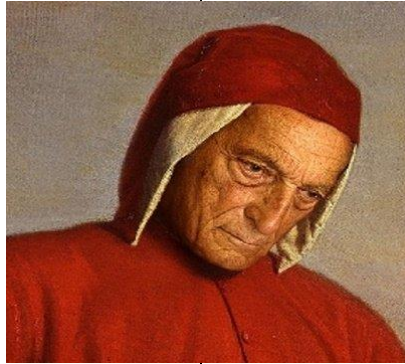
Savu dzeju viņš balstīja uz šiem reliģiskiem principiem, tāpēc tajā atrodam katolisko mācību: ne tikai kristīgu filozofiju un teoloģiju, bet arī dievišķos likumus, kuriem jāvada valstu satversme un administrācija. Valstij, viņaprāt, nav jāatstāj novārtā taisnība un tiesības kā galvenais pamats civilām tautām.

Ar garīgu un intelektuālu baudu var lasīt un studēt Danti, atturoties no aizspriedumiem un atveroties patiesības pieņemšanai. Dante aizrauj lasītāju ar tēlu daudzveidību, krāsainību, domas izpausmi. Dante to vērs mīlēt kristīgās zināšanas. Daudzi, iedziļinoties „Dievišķajā komēdijā”, sākuši apbrīnot katoliskās ticības patiesības, beigās ar entuziasmu metušies Romas katoliskās Baznīcas apkampienos.

Katram būtu dedzīgāk jā saglabā ticība, kas atbalsta zināšanas un mākslu. Kristietība ļāva Dantem nodoties tik plašam jautājumu lokam. Viņa ģenialitāti bagātināja meditācija, lielo klasiķu studēšana, Baznīcas tēvi deva spārnus pacelties augstāk par ierobežoto dabu. Dante ar savu svaigumu ir noteikti modernāks par tiem, kuri izrakuši pagānismu, kuru uz visiem laikiem uzveica Kristus uzvara uz krusta. Dantes dzīvē un darbos izjūtam dievbijību, tāda pati nozīme mums ir ticībai, kas aizplīvurota, mums dota patiesība, ar kuru

tiekam augstu pacelti. Liels gods ir būt par kristīgu dzejnieku, ar dievišķiem uzsvāriem izdziedāt dedzīgi mīlētos kristīgos ideālus savā skaistumā, dziļi tos izjūtot, ieviešot dzīvē. Ja „Dievišķo komēdiju” reducē līdz ideoloģijai bez pamata patiesībā, tad nav redzams šī dzejnieka īstais savdabīgums, no kura izriet visi viņa pārējie nopelni.

Dante savu slavenību un izcilību guvis, pateicoties katoliskajai ticībai. Tāpēc maldīgi būtu apgalvot, ka prāta un sirds paklausība Dievam mazinātu

ģenialitāti, tā drīzāk to rosina un paceļ. Izglītībai un civilizācijai kaitē vēlme padzīt reliģiju no skolu apmācības. Nožēlojami izglītot tā, it kā Dievs nepastāvētu, bez kādas atsaucis uz pārdabisko. Tad Dantes darbu studēšana nedod

vajadzīgo stiprinājumu, jo nav atvērtības ticības patiesībām. Dantes jubilejas svinēšana lai nes šādu augli: literatūras apmācībā lai Dante tiek pienācīgi novērtēts, lai viņš māca lasītājiem kristīgo mācību un Romas katolisko pārliecību. Viens no viņa dzejas nolūkiem bija „pacelt mirstīgos no posta stāvokļa”, proti, no grēka, „un tos ievadīt laimes stāvoklī”, proti, Dieva žēlastībā (Epist. III, para, 15).

Dante daiļrunīgi apdzied kristīgās atziņas. Jo vairāk Dante tiks lasīts un studēts, jo augstāka būs npārejošās patiesības spožumā starojošo kultūra, jo spēcīgāk un spontānāk būs iespēja saskaņot savu dzīvi ar katolisko ticību, iet pa Jēzus un viņa dibinātās Baznīcas norādīto ceļu.

Pirms 400 gadiem -

17. septembrī

Toreiz pār Rīgu un Vidzemi valdīja Polija, kuras karalis Stefans Batorijs 1582. gadā bija atņēmis Jēkaba baznīcu luterticīgajiem latviešiem, kuri šeit bija noturējuši savus dievkalpojumus jau no reformācijas sākuma, un atdevis to jezuītiem, pie tam arī atvēris Rīgā jezuītu skolu.

Rīgas jezuītu kolēģija izbeidza darbību 1621. gadā, kad zviedru karalis Gustavs Adolfs, kas redzams attēlā, septembra mēnesī noslēdza mieru ar Rīgas pilsētu, kas atdevās viņa virskundzībā. Rīgas kolēģijā bija deviņi jezuītu priesteri, divi (gramatikas un poēzijas) maģistri un astoņi laicīgie brāļi. Zviedru uzvara jau bija paredzama iepriekš, tādēļ kolēģijas rektors P. Filips Frizijš līdz ar P. Fabianu Molleru, P. V. Fabriciju, P. Mārtiņu Borovsku, P. Jāni Švarcu, abiem maģistriem Jāni Rateju un Erdmani Markvaldu, kā arī dažiem brāļiem 8. jūnijā izbrauca no Rīgas uz Viļņu, ņemot līdzi arī vērtīgos dievkalpojumu piederumus. Rīgā palikušie jezuīti izturēja pilsētas aplenkumu, palīdzēdami ievainotajiem un mirējiem. Pēc miera līguma, parakstīšanas karalis Gustavs Adolfs saņēma pilsētas atslēgas, pēc tam 16. septembrī ar triumfu iejāja Rīgā, uzreiz devās uz Pētera baznīcu pateikties Dievam par uzvaru. Nākošajā dienā **karalis devās uz jezuītu apkalpoto sv. Jēkaba baznīcu**, kur zviedru valodā lika nodziedāt *Te Deum laudamus* un noklausījās luterāņu garīdznieka sprediķi. Jesuītiem vajadzēja atdot

ķēniņam visas savas kolēģijas un dievnamu atslēgas, ko viņš tūdaļ atdeva luterāņiem, bet pašiem jezuītiem uzlika mājas arestu. 30. septembrī divi simti zviedru jātnieku pavadībā, jezuītiem vajadzēja atstāt pilsētu. Eskorts tos pavadīja pāri Daugavai, pēc tam tie turpināja ceļu vieni paši. Vispirms tie devās uz kolēģijas lauku īpašumiem un tur vēlreiz noturēja katoļiem misijas; pēc tam ieradās Jelgavā, kur sākumā izveidojās pastāvīgs misijas punkts, vēlāk rezidence. Rīgā ķēniņš Gustavs Adolfs padzina jezuītus, noteica katoļticīgajiem vai nu pāriet luterticībā vai arī atstāt pilsētu.

Tā izbeigusies jezuītu vadītā kolēģija un viņu kalpošana Rīgā un arī sekmīgie rekatolizācijas pasākumi, kuros Stefans Batorijs sākumā esot centies piesaistīt pat Robertu Belarminu, kurš tieši 17. septembrī Romā piedzima mūžībai.

Liecība par mūsu Lienīti:

Mīļā kaimiņiene Lienīte kļuva par mūsu meitas auklīti, tādēļ ģimenē tā arī viņu saucam-auklīte. Tomēr Viņa bija evaņģelizētāja un Dieva mīlestības nesēja ikvienā vietā un situācijā. 80to gadu vidū tieši Viņa bija pirmais cilvēks, kas ieteica bērnu nokristīt. Par to ļoti brīnījāmies, jo nebijām kristieši un kristiešus nepazinām, Baznīcu neapmeklējām,

Dievu sarunās nepieminējām. Pat nebija, ko uzaicināt par krustvecākiem, tomēr šis jautājums atrisinājās un pēc kristībām, kaut arī

1921 - 2021

vairs nedzīvojam kaimiņos, Lienīte mūs mudināja meitiņu vest uz Svētdienas skolu un sagatavoties Iestiprināšanās sakramentam. Dāvināja grāmatas, iemācīja lūgšanas un vienmēr mīļi smaidīja - kā saulīte un gaidīja ciemos - gan Jēkaba katedrālē, gan mājās. Vislielākā pateicība Viņai par sirsniņu un Kristus Vēsts tālāknešanu.

Anita Miķelsone

DANTES

DZIMŠANAI MŪŽĪBĀ 700

JURA VIZBUĻA

JUBILEJAS KONCERTS

OTRDIEN, 14. 09., 19.00

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Tenors **Juris Vizbulis**
Ērģelniece **Larisa Bulava**
Komponisti **J.S. Bahs, A. Vivaldi,
L. van Bēthovens, G.F. Hendelis,
S. Franks, P. Tosti, H. Volfs,
J. Kalniņš** u.c.

Ierīta par ziedojumiem ar Covid-19 sērifikāciju vai citādu negatīvu testa rezultātu.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes

KATEHĒTISKĀS

TIKŠANĀS

uzsākas 2021.g. 3. oktobrī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt kristīti,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties, iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus
Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

KOPIĢĀ – SINODĀLĀ – CEĻA AIZSĀKŠANA

Svētdien, 17. oktobrī plkst. 11

ar V.E. Arhibīskapa svinētu sv. Misi

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com